

gives, maatte blive satte paa fast Gage, og for alle disse Embedsmænds Vedkommende vil Sagen altsaa blive ordnet fra Ministerens Side paa samme Maade, som Finantsloven nu har stillet den for disse enkelte tre Mænd, der, som det ærede Thing vil vide, ere Borgermestrene i Slagelse, Kallundborg og Holbek. Sagen er for disse Mænd af ikke ganske ringe pekuniær Betydning, idet det Beløb, der for deres Vedkommende er nægtet, i det Hele andrager 648 Rd. aarlig. Det forekommer mig derfor, at Sagen har meget større Interesse, og naar vi nu see hen til, hvor tvivlsomt den har stillet sig i det andet Thing, ligesom ogsaa for de ærede Medlemmer af Ministeriet, synes jeg, at der turde være al Anledning for Landsthinget til at ønske denne Sag noget nærmere drøftet. Jeg skal ikke iasten inblade mig paa nogen Realitetsforhandling, fordi den jo idetmindste turde true med at gaae ind i meget fine juridiske Details, og jeg i alt Fald maa ansee det ønskeligt, at det høitærede Things Medlemmer forinden have gennemlæst de to Love, om hvis Ordindhold der her er Spørgsmaal; men jeg skal kun udtale som min Overbevisning, at den Fortolkning, der er gjort gjældende i det andet Thing, og som endelig har seiret, ikke er rigtig, ja, jeg skal gjerne tilføie, at jeg er saa overbevist herom, at jeg antager, at hvis de tre omspurgte Embedsmænd vilde gjøre deres Ret gjældende ved Domstolene, vilde disse give deres Paastand Medhold. Det er allerede af de her iasten førte Forhandlinger det ærede Thing bekendt, at Sagen tager sit Udgangspunkt fra en Meningsforskjel imellem den høitærede Finantsminister og Justitsminister. Denne meente, at man for de her omspurgte Retsbetjente maatte med Hensyn til deres Gagering rette sig efter den særlige for deres Gagering givne Lov, og at man maatte rette sig efter Ordindholdet i samme, naar det var klart og tydeligt. Finantsministeren meente, at disse Embedsmænd med Hensyn til deres Gageringsforhold og Sædtillæg ikke kunde stilles anderledes, end andre Embedsmænd vare stillede, efter hvad derom klart var bestemt i den almindelige Lønningslov for disse. Derom dreier Tvisten sig, og under Forhandlingerne i det andet

Thing seirede den Anskuelse, for hvilken Finantsministeren, ligesom ogsaa Indenrigsministeren — ganske vist ikke vor nuværende, men, saavidt jeg veed, den nuværende Kultusminister — sees i sin Tid at have udtalt sig. Smid- lertid ansaae Justitsministeren, og det vistnok med god Grund, Sagen for saa vigtig, at han til tredie Behandling i Folkethinget stillede et Endringsforslag, der skulde gjenoptage hans tidligere Position, saa at der blev tillagt ogsaa de tre Embedsmænd, hvorom der her specielt er Tale, Sædtillæg, og hvis jeg ikke feiler, var den Anskuelse, han udtalte, ikke blot i og for sig rigtig, men den fremtraadte saa seirrig, at de to andre Ministre, der oprindeligt havde været uenige med ham, gik over til hans Parti; idetmindste er det vist, at ved Afstemningen stemte saavel Finantsministeren som Kultusministeren for Justitsministerens Forslag. Det faldt med et meget ringe Fleertal paa Seir- herrernes Side, og hvad der nu, naar man gennemlæser Forhandlingerne, turde være af særlig Interesse, det er, at Modstanderne selv ingenlunde vare visse paa, at de havde Ret. Af de Forhandlinger, der ere førte i det andet Thing, synes at fremgaae, at der var tilbeie- bragt en vis Væksen i deres Position; de stillede selv et Underændringsforslag, som idetmindste for to af disse Embedsmænds Vedkommende gjorde, maa jeg troe, fuldkommen Fyldest. Dette Endringsforslag led imidlertid af saadanne formelle Mangler, at det ikke kunde eller burde tages i Betragtning, og det maatte altsaa falde; men at Modstanderne vare blevne rokkebe i deres egen Anskuelse om deres Fortolknings Rigtighed, fremgaaer ganske klart af Forhandlingerne, saa at det var meget muligt, at man, selv i det lille Fleertal, der satte sin Anskuelse igjennem, kunde paavise idetmindste enkelte, der næsten deelte Justitsministerens Anskuelse. Det forekommer mig derfor, at Sagen fortjener en Forhandling, en Undersøgelse, og jeg skal rette det Spørgsmaal til den høitærede Justitsminister, om han ikke her i Salen maa ansee Sagen for ligesaa vigtig som i Folkethinget, og om han ikke maatte ansee det for rigtigt selv at stille Endringsforslag. Skulde han ikke ville gjøre det, skal jeg forbeholde mig Retten til til anden